

עדותה של אינאס חגאג'

תושבת וואדי חילוה סילואן, אם לשני ילדים. עדותה נגבתה ביום 16.3.10 על ידי עו"ד נסרין עליאן מהאגודה לזכויות האזרח.

אנו מתגוררים בבית שבאמצע רחוב וואדי חילוה בסילואן, ממול לבית שלנו יש אתר חפירות גדול שמשמש גם כפתח היציאה מהמנהרות לכל קבוצות התיירים והמתנחלים שמגיעים לשכונה. בצמוד לאתר החפירות יש בית של מתנחלים, ובית נוסף של מתנחלים נמצא במרחק של כמה מטרים מהבית שלנו לכיוון מעלה הרחוב.

השכנות הזו גורמת לנו המון אי נוחות ומקשה על ההתנהלות חיינו היום-יומיים. אנחנו סובלים בבית המון מרעשים מתמידים וקבועים, בעבודות שמבוצעות ממול הבית שלנו. הם עובדים עשרים וארבע שעות, גם בשעות הקטנות של הלילה. רק לאחרונה התחילו להפסיק את העבודה בסביבות השעה שמונה-תשע בלילה. כך, למשל, בחג אלפטר האחרון שלנו הם עבדו עד השעה שתיים לפנות בוקר. יש באתר ונטה גדולה שמיועדת למחזור האוויר בתוך המנהרה, והיא עובדת עשרים וארבע שעות. הרעש שלה כה חזק, כאילו שהיא נמצאת בתוך הבית שלי. הרעשים הקבועים לא מניחים לנו ומהדהדים בראשינו יום ולילה. העניין אינו רק העבודה עצמה, אלא הדרך שבה מבוצעת העבודה: בכניסה לאתר מוצבת מכלית ממתכת. כשהיא ריקה, הם זורקים לתוכה את האבנים והסלעים בחוזקה, וזה גורם לרעשים ולקולות גבוהים שדומים לפיצוץ רימוני קול. אפקט זה מתחזק פי מאה בשעות הערב והלילה, כשהשכונה יותר שקטה ושלווה. השלכת פסולת האבנים אינה מפסיקה ולא נותנת מנוחה, זה חוזר על עצמו משך כל שעות הלילה – עשרים וארבע שעות ביממה יש רעש מתמיד באזור, ואין מנוחה ושקט בכלל.

כל יום בשעה 7 בבוקר, מגיעה המשאית על מנת לקחת את המיכלית המלאה ולהחליפה במיכלית ריקה. המשאית מורידה את המיכלית הריקה באמצע הרחוב ליד המיכלית המלאה ומעמיסה את המיכלית המלאה ונוסעת. כך שהמיכלית הריקה נשארת באמצע הרחוב עד שהעובדים של החפירות מגיעים להזיז אותה בעצמם לצד הדרך על המדרכה. התהליך הזה לוקח בין 30-60 דקות, תלוי בכמה אנשים נמצאים באתר החפירה שיוכלו להזיז את המיכלית. ההתנהלות הזו מתרחשת בשעת העומס בשכונה, כשכולם מבקשים לצאת לעבודתם ולבתי הספר, כאשר חצי שעה לפחות עומדת מיכלית באמצע הרחוב וחוסמת את הנתיב, ומביאה לעומסים כבדים מאוד בשכונה, דבר הגורם להרבה זעם ועצבים.

פעם אחת, כאשר החליפו בין המיכלית המלאה לריקה, ניסו כ-20 צעירים יהודים למשוך את המיכלית הריקה פנימה לכיוון המדרכה. זה היה בשעה 7 בבוקר – הם התחילו לצרוח ולצחוק ולהתלוצץ, דיברו בטון גבוה ובמלים בוטות שאינן מקובלות בחברה הערבית ובטח לא בשכונה שלנו. זה היה מעין התגרות עד שבעלי יצא וצעק עליהם שיפסיקו עם זה.

אין מדובר במקרה יחיד במינו ובחוסר התחשבות חד פעמי במאפייני וצרכי השכונה, אלא להיפך: יש תחושה שכל ההתנהגויות של המתנחלים מכוונות על מנת להקשות עלינו את חיינו ביום יום. כך, למשל, לבית של המתנחלים שבמעלה הרחוב מטרים ספורים מהבית שלי יש שער חשמלי בכניסה לחצר ולבית, לשער לוקח כמה דקות טובות עד שהוא נפתח ונסגר, וכאשר מגיעה המתנחלת שמתגוררת בבית, היא תמיד מעמידה את רכבה לרוחב הכביש וחוסמת את כל התנועה עד שהדלת נפתחת לחלוטין, ורק אז מואילה בטובה להיכנס ולפנות את הנתיב. היא לא מתחשבת בפקקים שהיא יוצרת, בצפירות של הנהגים, בחסימה של הכביש – שום דבר לא מזיז לה.

עוד התנכלות קבועה של המתנחלים בשכונה שלנו, היא בימי שישי בשעות התפילה במיוחד, הם מעמידים את רכביהם בכוונה ליד המדרכות ולא על המדרכות או בצמידות לקירות, כפי שעושים כל התושבים, ונעלמים מהאזור. זה יוצר עומסים רבים, והרבה פעמים זה הביא גם למריבות רבות עם נהגים אחרים, במיוחד עם נהגי אוטובוסים.

מלבד לכל אלו, לאתר החפירות וגם לבית המתנחלים יש מצלמות אבטחה קבועות. המצלמות האלו ניצבות מול הכניסה הראשית של הבית ולתוך הסלון שלנו. התחושה של להיות בבית בתצפית של עשרים וארבע שעות נורא מעצבנת אותי. תמיד יש תחושה שמישהו מתצפת עליי בתוך הבית. בימי הקיץ החמים, כשאני רוצה לפתוח את הדלת הראשית להתרענן קצת, שייכנס קצת אוויר, אני לא יכולה לשבת בנוחות בסלון, אני צריכה להתלבש באופן מלא כמי שמבקשת לצאת מחוץ לבית, ולשים כיסוי ראש. בגלל המצלמות שלהם אני לא מרגישה בפרטיות ובנוחות – לכי תדעי אם הם מסתכלים עלייך או לא, מה הם עושים עם הצילומים שלי בתוך הבית. זה ממש מפריע לי.

בנוסף לכך, הם גם הציבו זרקור בכניסה לאתר שמכוון ישר לתוך החצר והסלון שלנו. האור הזה מסנוור ומפריע נורא, הכל תמיד מואר ואין תחושה של לילה וחשכה, זה רק מחזק את התחושה שמישהו רוצה לראות מה אנחנו עושים בבית שלנו כל הזמן.

כתוצאה מכל העבודות והחפירות שהם מבצעים, תמיד הבית מלא אבק. אני מנסה כל הזמן לנקות את הבית אבל לא משתלטת על כך, המצב חמור וקשה בגלל שלילד שלי יש אסתמה ואגזמה, ואבק מחריף את מחלתו מאוד. זה הגיע למצב שאפילו הרופא עצמו אמר לי, שאם הבית שלי בשכירות כדאי לעבור לדירת מגורים אחרת באזור אחר שיתאים יותר לילד.

בעבר הייתי תולה את הכביסה שלי בחצר הכניסה לבית, אבל מאז שהתחילו לעבוד מול הבית הפסקתי לעשות זאת. כל הכביסה מלאה אבק ולכלוך, והעדפתי לקנות מייבש כביסה, וכך היום אנחנו מייבשים את הבגדים שלנו.

אני לא מרשה לילדים שלי לרדת לשחק בשכונה, אין לנו גנים ציבוריים ויש רק כביש סואן ומסוכן, גם כאשר הם מבקשים ללכת לאבא שלהם שנמצא לפעמים במועדון השכונה, במרחק של כ-30 מטר מהבית, אני לא מרשה להם ללכת בלי ליווי שלי. בגלל מה שהיה בעבר בשכונה עם המתנחלים שמתנכלים לילדים וזה גורם לסיבוכים, אני מפחדת לגורל הילדים שלי ושל בעלי. תראי מה קרה לאחמד קראעין שירו בו – זה התחיל מכך שהמתנחלים הרביצו לילדים בשכונה ויליד שלו. את רואה את השנאה בעיניים של המתנחלים, הם מסתכלים עלינו בזלזול ושנאה, וזה מפחיד אותי עוד יותר שאני רואה את זה בעיניים של הילדים שלהם, ילד לא נולד עם שנאה, מישהו מטמיע את זה בהם.

לאחרונה מגיעים הרבה מבקרים יהודים שיוצאים מאתר החפירות מול הבית, כולם חמושים בנשקים וזה מפחיד מאוד את הילדים שלי. לפני כחודש קניתי לבן שלי רובה צעצוע, הוא רצה להראות אותו לסבתא שמתגוררת בדירה לידנו, אבל הוא פחד לצאת עם הרובה בגלוי לשכונה, וביקש ממני להסתיר אותו מתחת לבגדים, כי הוא פחד שירו עליו אם יבחינו בו נושא רובה.